

• עוד ייתכנו מאמצים משפטיים נואשים להציל את דר' מובלן ולהחזירו לישראל. כמה עורכי־דין, שרגשותיהם נפגעו עליידי הפרשה המבישה, שוקלים את האפשרות לבקש צו־על־תנאי שיחייב את חברת אל־על להחזיר את סובלן לישראל, כאשר יחזירוהו האנגלים למטוס. המכשול העיקרי: חוסר ייפוי־כוח. מאחר שעורכי־הדין אנקוריון מסרב להעביר ביוזמתו את יפוי־הכוח לעורכי־דין אחרים. אנקוריון מצידו אינו מתכוון, כנראה, לעשות מאומה. פתרון אפשרי: קבלת יפוי־כוח מבני משפחתו של סובלן בארץ.

חלקו של עורך־הדין אנקוריון בפרשה עשוי לשמש נושא לויכוח נרגש. אנקוריון מכחיש את טענת משרד־הפנים, כי יכול היה לבקש צו־על־תנאי עוד ביום השישי, רומז כי הוטעה, במצח נחושה" עליידי משרד־הפנים.

תהיה תוצאת המאבק הפנימי כפול"ן כאשר תהיה — לא ישנה הדבר את קו הממשלה האלג'ירית הבאה בעניינים עקרוניים. למעשה אין חילוקי דעות רעיוניים בין הטיעות, והמאבק הנוכחי הוא על רקע אישי גרידא: בין בן־בלה, חידר ומפקדי הצבא החונה בתוניס ובמרקו מחד, לבין בן־זחה, בלאסס, בודיאף ואלופי הפיקוד בתוך אלג'יריה

בטחון רביעה בפאריס

גורמים רבים בישראל, וביניהם העולם הזה (1292), תמחו ערב חג הביכורים מה פשר בולמוס הביקורים, שתקף פתאום את מערכת הבטחון. בעת ובעונה אחת שהו בפאריס וברומא כל ראשי הבטחון בעבר ובהתא: שמעון פרס, משה דיין, צבי צור ואשר בן־נתן.

בסאון אחד ניסה, השבוע, לפענח את התעלומה. כתב אל־עמל, עתון תוניסי ידוע: "שר החקלאות, מר משה דיין, קיים במשך שהותו בפאריס מגעים עם חוגי האו"א אה"אס."

לפי העתון, הבטיח דיין למתחרת האי רופיה, ערב מפלגת הסופית, עזרה ישראל לית תמורת עזרה לעליית יהודי אלג'יריה

אך כאשר שידר ראדיו קאהיר את דברי הנשיא, הם גרמו לאפתעה עולמית. קוביוסטוס וברוגר. דבריו של עבד אל־נאצר היו ההצהרה החשובה ביותר של השמיע על נושא זה מאז עלה לשלטון. סיכומם: אין כל סיכוי לשיחרור מוקדם של פלסטין. בעתיד הנראה לעין, כל התקפה על ישראל תהיה מעשה־טירוף. הערבים יצטרכו לחכות לשיחרור פלסטין כפי שחייבו, בשעתו, "במשך שבעים שנה למי גור הצלבנים."

הכריז נשיא רע"ם, בפני שליחי ערביי פלסטין: "אין לי שום תוכניות לשיחרור פלסטין, אילו אמרתי לכם שיש לי תוכניות כאלה, הייתי מרמה אתכם. כל מי ש'אומר לכם שבאמתתו תוכנית לשיחרור פלסטין, לועג לכם ואינו אלא סוחר ב'פוליטיקה למען מטרתיו האנוכיות'."

במקרה של מלחמה תוכל ישראל להגיע לדמשק, הרחוקה 60 ק"מ מגבול ישראל."

• מלחמה היא עניין רציני, הנוגע לגורלות בני־אדם לחיים ולמוות, ולא עניין לפיסטופים ולדיבורים ריקים.

• הגיע הזמן לשים קץ למסחר ב'בעיית פלסטין'.

• בעיית פלסטין היא הבעייה הקשה ביותר בעולם.

• במצב שהיה קיים ב'1948 מוטב היה לערבים שלא להילחם.

• מי שקורא להילחם ואינו עושה כל חשבון, הרי הוא קוביוסטוס וברוגר.

• קול ישראל, ובריו. עבד אל־נאצר לא הביע רצון להשלים עם קיום ישראל. אך הוא דחה כל פעולה נגדה לעתיד הרחוק, אחרי השלמת האדות עמי ערב וביצוע רפורמה חברתית וכלכלית קיצונית. כך הוציא את בעיית פלסטין מטסח המדיניות הממשלית, והכניס אותה לבעיות של אחרית הימים.

כאשר השמיע עבד אל־נאצר רמזי שלום בעבר, היה מקום לטענה כי אלה הכרזות מן השפה ולהיץ, לפיוס דעת־הקהל העולמית. אולם הצהרה זו, בלשונה הקיצונית והמפורשת, שהשמעה דווקא באוזני נציגי ערביי פלסטין ושושורה בהרחבה ברדיו קאהיר, לא היתה מן הסוג הזה. כי יש לה השפעה פסיכולוגית ארוכת־טוח.

האם התכוון עבד אל־נאצר לרמוז שיש מקום להתקרבות שקטה בין מצריים וישראל? הדבר יכול היה להשתמע מתלונתו המפתיעה כי "כל התעמולה של קול ישראל מכוננת נגד מצריים. אני קורא כל מה ש'משרת ישראל. זה חלק מעבודתי. ישראל אינה תוקפת את חוסיין ואת חוראני, אלא להיפך, משרתת את התקפות חוראני נגדני. היא גם אינה תוקפת את קאסם, שהכין תוכנית לכיבוש פלסטין."

קו אבסורדי זה של קול ישראל אינו מעורר תמיהה בקאהיר בלבד. יש התמהים עליו גם בישראל. הוא מבליט רק עובדה אחת: שהכת הבטחוניסטית, המכוננת את המדיניות ואת השידורים כאחד, אינה מעוניינת בהפגת המתחות עם מצריים. אילו רצתה בכך, יתכן שנאומו של עבד אל־נאצר היה מהחה פתח להתחלת פעולה שקטה אך גורלית.

כפיה דתית

דגל ישראל והשבת

דיירי רחוב מטודלה בירושלים יכלו ל' האמין כי המשטרה גילתה מחתרת מסוכנת. נידות חלפו מדי כמה דקות ברחוב, ו' שוטר לבוש בגדים אורחיים שוטט על קטנועו מול בית מספר 36, רשם את מספרי המכוניות שחנו בחזיתו.

באותה שעה בה התכנסו כ־300 שוטרים בבניין מטה משטרת מחוז, ישבו בתריסר חברי הליגה למניעת כפיה דתית בדירתו של ברוניסלאב בלור ברחוב מטודלה, תיכ' ננו את הפרטים האחרונים של מיבצעם, שנקבע לאותה שבת: הסעה ציבורית חגם של המבקרים לבית־החולים הדסה.

* עבד אל־נאצר יודע, בלי ספק, כי הצלבנים שלטו במשך מאתיים שנה בחוף ארץ־ישראל, ובמשך מאה שנה בכל ארץ־ישראל.

** למחרת הכרזתו של עבד אל־נאצר, הוזרו הרמטכ"ל, צבי צור, להשמיע את נאומו הסטנדרטי על ההתקפה המצרית הממששת ובאה, להזהיר את הציבור הישראלי שלא יתפתה ל'נאומים מרגיעים'. דבריו של צור, חייל מקצועי שאינו ידוע כמדינאי דווקא, שודרו בהרחבה בקול־ישראל.

המשטרה שמה קץ להסעת־השבת בירושלים*
הדגל הלאומי אטור בהחלט

לישראל. אך כתבים צרפתיים פירסמו הניחה הפוכה: שדיין ושות' שוגרו, לפי בקשת ממשלת צרפת, כדי לשכנע את ראשי הארץ גון הצבאי היהודי באלג'יריה להפסיק את שרותם בארה"אס. לצרפתים היה עניין בשקט באלג'יריה.

תהיה האמת כאשר תהיה: כעבור ימים מעטים נפסקה התנגדות האו"א־האס בעיר אוראן. מיבצרו של הארגון הצבאי ה' יהודי.

יחסים מרחביים

קו חדש מקאהיר

הכל המתינו למוצא פיו של נשיא רע"ם. במשך שבועות רצופים ניהל נגדו אכראם חוראני, המנהיג הסורי שהיה פעם סגנו, מערכה שזכתה לפירסומת אדירה בכל רחבי המרחב. חוראני האשים את עבד אל־נאצר בכך שמנע בעבר התקפה על ישראל, שפתח בפני ישראל את מפרץ אילת, שהשלים עם תוכניות־המים של ישראל ושהסכים ליישוב הפליטים הערביים בארצות־ערב. בי קיצור: שנשיא רע"ם בגד בערביי פלסטין. היה ברור כי השליט הקאהירי יצטרך לענות. כאשר נודע כי הוא עומד לעשות זאת דווקא בפני משלחת של חברי המועצה המחוקקת ברצועת עזה, גברה המתוחות. הכל האמינו כי ברצו כזה, ובפני קהל כזה, ישיב עבד אל־נאצר מלחמה שוערה, ישתדל לעלות על ירכבו בהצהרות מלחמתיות מפורצות.

* באמצע, מחזיק במגענתה, מפנין דתי שנפצע קל בתיגרה. מימין: דתי מתקוטט עם איש הליגה.

עצמה, מאידך. האוריינטציה הכלל־ערבית של בן־בלה היא תכסיטית בלבד.

• **חלק ממצדדי שמירת מעמדו של היועץ המשפטי יעלו דרישה חדשה:** שהיועץ המשפטי ייבחר לתפקידו עליידי הכנסת, כמו

הנשיא ומבקר המדינה. עמדתו של האוזנר בפרשת יוסליה בימים אלה, כשי' ברור לגמרי כי בן־גוריון עצמו הוא המחליט על איי־הגשת משפטים, הוכיחה ל"כ"ים רבים כי במצב הנוכחי אין כל אפשרות שהיועץ המשפטי יהיה בלתי־תלוי.

• **יוסף אלמוגי מנסה לגבש לו סיעה עצמאית במפא"י.** אחרי שלא הצליח להשתלב כראוי אף באחת מן הטיעות הקיימות, קהלים אלמוגי, כי ייבוש כוח עצמאי הוא תנאי מוקדם לשמירת עמדתו אחרי ירידת בן־גוריון מן הבמה.

• **שמעון פרס לא יצליח להשיג החלטה פה־אחד בוועדת החוץ והבטחון, בעניין אשר למענו נקרא למסור דו"ח בוועדה.** כמעט כל הטיעות, פרט למפא"י ואחדות־העבודה, מסתייגות במידה זו או

אחרת מעמדתו של פרס.

• **הממשלה תנסה לרכך את מכת ההתייקרות של הלחם,** עליידי הגזלת המענקים למשפחות דלות־משכורת ומרובות־ילדים, באמצעות הביטוח הלאומי.

• **חלוקת נצרת תחפך לעובדה רשמית, כאשר יקים שר"י הפנים רשות מקומית נפרדת בנצרת היהודית, ללא כל קשר עם עיריית נצרת הערבית.** לעומת זאת תקום בפעם הראשונה בישראל רשות מקומית מעורבת, עם רוב ערבי. המקום: תרשיחה.

• **השמועות על פרישת בן־גוריון לא ייפסקו.** החוגים המעוניינים בהפצתן מנבירים את מאמציהם. הגירסה האחרונה: אשכול יהיה ראש־ממשלה, גולדה תהיה סגניתו.